

særlige Forhold anbefale at fravige de engang stedbundne Afstemninger, bør staa fast, naar man fra begge Sider vil tage Hensyn hertil under 3die Behandling, kan Regjeringen da allerede lettere, byggende paa de indvundne Resultater, som man er fornøjet med, skride til Forberedelsen af de Ting, som skulle iværksættes gennem Bevillingerne, naar Loven engang træder i Kraft; det er overordentlig hemmende for hele vor Stats-husholdning, at der, fordi Finantsloven bliver saa sent færdig og saa Meget af den svæver i det Ufikkre under Forhandlingerne, saa ofte med-gaar den bedste Tid af Sommeren til Udførsel af mange Foranstaltninger, som Regjeringen ikke itide har kunnet forberede Udførselen af. Jeg siger altsaa, konstitutionelt og politisk set er dette en ulukkelig Praxis. Dette med Hensyn til den politiske Side af Sagen. Jeg ønsker derfor at tage en saadan Position ved 2den Behandling ogsaa med Hensyn til dette, at, selv om man mulig kan forrigere Et og Andet i Henhold til nye Oplysninger og nærmere Overveielser, det ved 2den Behandling Vedtagne dog i Hovedtrækkene kan være nogenlunde fyldestgjørende for Sagen selv og altsaa efter rimelig Betragtning til alle Sider forblive usforandret. Naar jeg nu altsaa fastholder dette, og vi da tage den finantsielle Side frem med Hensyn til dette Punkt af Finantsloven, vil jeg der først sige dette: Naar det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) stiller sig paa sit Partis Standpunkt og siger: Jeg vil gaa ind paa en Gjennemførelse af, hvad Folkethinget som saadant har bevilget i Gjennemsnit i de senere Aar siden 1875 paa dette Punkt, hvilket beløber sig til omtrent 2 Mill. Kr., kan jeg ikke sige Andet, end at fra hans Partis Standpunkt er det et klart og tydeligt og ikke noget udfordrende Standpunkt, idet han stiller sig paa Folkethingets egen Behandling gennem 5 Aar, af hvilket Tidrum en Del ganske vist var noget uregelmæssig, men som man dog ikke kan lade ube af Betragtning. Jeg tror imidlertid, at man vil erkjende, at det Mindretal, for hvilket jeg fører Ordet, har ingen særlig finantsiel eller politisk Forpligtelse til at stille sig paa dette Standpunkt. Der er, som man ogsaa har gjort opmærksom paa, et Afniit i dette Tidrum, hvor vi politisk og finantsielt havde en noget anden Opfattelse end det ærede Flertal, og da vi ifjor toge fat og toge et vist Initiativ til at lede Forhandlingerne paa dette Punkt, forsaavidt som vi kunde naae en Overenskomst, vil jeg indrømme, at vi toge i Aar Noget, som vi vel ikke havde nogen politisk Forpligtelse til, men som vi dog aabenbart efter de givne Forhold havde fuldstændig Grund til — det vilde endog have været umotiveret, om vi ikke havde gjort det — at tage Hensyn til. Ad denne Vej ere vore Tal i Betænkningen fremkomne, nemlig at Folkethinget i de 3 sidste Aar, som forløb efter Valgdagen i

April 1876, har paa dette Punkt af Finantsloven bevilget 2,424,000 Kr. Jeg vil ikke strides om det Formelle, om man siger: Vi ville tage de 2 Mill. Kr. til Feltstykket med eller ikke; Enhver veed, hvorledes det ser ud, naar vi ikke tage dem med. Men de Herrer vide saa meget vel, at, havde vi i Samlingen 1875—76 havt Oplysninger om dette Styks 3 Maanedre, før vi fik dem i den overordentlige Samling i Foraaret 1876, saa havde vi strax vedtaget dette Vaaben og sat det ind paa vedkommende Finantslov. Derom er ikke et eneste Menneske i Tvivl; thi det er udtalt under selve Behandlingen og af dem Alle paa den Valgdag, da man løb Storm imod os, uberettiget, idet man sagde, at vi ikke vilde bevilge dette Styks. Altsaa Tallene ere nødtvungen rigtige. Ifjor foreslog man fra vor Side ca. 600,000 Kr. mindre efter den ny Valgdag, end vi i Gjennemsnit havde bevilget i 3 Aar iforveien. Der blev til Slutning bevilget Mere; men omtrent 113,000 Kr. bleve bevilgede mod vor Indstilling, og de ærede Herrer ville, Sandheden tro, indrømme — ellers skal Tidenden bevise det —, at dette kunde være forhindret, hvis ærede Herrer, der høre til den ærede Ordførers nærmeste politiske Venner, ikke havde stemt for Forhøielsen mod vore Indstillinger. Jeg ansøger kun Faktum og bebrejder Dem Intet; jeg siger kun: Naar De ansøge, at vi i de sidste Aar ere komne 100,000 Kr. for høit, eller hvor Meget det er, er det selvfølgelig Deres eget Botum, der har foranlediget dette; Tidenden vil med Navne bevise det. Nu have vi stillet os finantsielt saaledes, at Gjennemsnittallet i disse Aar har været som nævnet, og saa sige vi: Som Sagerne foreligge, og som Status er, og efter disse Sagers egen Natur bør vi billigvis gaa til at hyde det Samme som ifjor, og vi kunne efter vor Betragtning saa meget mere gjøre det, som der i det, vi foreslaa, er en Bevilling — man kan kalde den overordentlig, om man vil — af en ekstraordinær Natur, at den med samme Ret som det nye Feltstyks kunde have været Gjenstand for særlig Lov; det er de 6 Kanoner. Det er et specielt vigtigt Formaal, som indensfor de samme finantsielle Grændser opnaas derved i 3 Aar. Naar det nu er sagt, at vi ved en saadan finantsiel Afstemning idag staa Noget fast for Fremtiden, saa siger jeg: Mine Herrer, derom foreligger aldeles Intet. Naar vi toge de 800,000 Kr. til de 6 Kanoner fra, have vi paa vor Indstilling omtrent 1 Million, hvilket er det laveste Gjennemsnit i de 5 Aar før 1877, og naar de sidste 824,000 Kr. paa næste Finantslov ere bevilgede, er det store specielle Formaal opnaaet, og da kan det efter de da foreliggende Sagers egen Karakter bestemmes, hvilken Sum man da kommer til. Jeg siger: Naturligvis er man noget bunden i sine Bevælgelser ved denne større Bevilling til Kanonerne; men det kunde ikke falde mig ind at komme nær-